

Alfons Balbach

***SĂ CUNOAȘTEM
,
ADEVĂRUL***

Editura Păzitorul Adevărului
2015

Hristos și Legea

Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16). Dragostea este „Atributul esențial al caracterului Său. Legea Sa – expresia caracterului Său – este o lege a iubirii. Dacă o împlinim, iubim; pentru că „dragostea este împlinirea Legii” (Romani 13:10). Da, „dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui” (2 Ioan 6). Și poruncile Lui, care compun Legea morală, niciodată nu vor putea fi abrogate, tocmai pentru că niciodată nu va fi corect să urâm; nici nu vor putea să fie schimbate vreodată pentru că dragostea lui Dumnezeu este invariabilă, prin urmare nu poate varia forma de iubire pe care trebuie să o manifestăm față de El și față de aproapele.

Două mari principii ale legii

Apostolul Iacov învață că trebuie să împlinim, „potrivit Scripturii” Legea împărătească, care zice: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Iacov 2:8). Pavel demonstrează că această mare poruncă morală este rezumatul celor șase porunci, conținute pe a doua tablă. „De fapt: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci vreo mărturie mincinoasă, să nu poftești” și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Romani 13:9).

Legea care zice: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” este, după cum se vede, însăși Legea celor zece porunci. Iacov confirmă acest adevăr. Continuând să vorbească despre Legea împărătească, Lege care ne cere să împlinim, potrivit Scripturii și din care el citează, una din marile

34 - *Să cunoaștem adevărul!*

Ce se înțelege prin „a împlini o lege morală”?

Datorită falselor învățături, mulți creștini nu cunosc semnificația exactă a cuvântului „a împlini”, când se referă la o lege morală. Și n-ar avea motive pentru aceasta, fiindcă este suficient a apela la un dicționar pentru a vedea că „a împlini” semnifică „a executa conform prevederilor; a aduce la rezultatul cerut; a îndeplini” etc.

Un exemplu ilustrativ ajută fără îndoială la buna înțelegere a unei explicații. Vom admite pentru aceasta următoare ipoteză. La ușa unui edificiu întâlnim o placă cu următorul regulament:

- la intrare ștergeți picioarele;
- nu intrați fără să sunați
- nu fumați în interior
- păstrați liniștea
- etc. etc.

Acest regulament, odată stabilit, este pentru a fi împlinit. Dar ce se înțelege aici prin „a împlini”? Înseamnă a nu respecta, a anula sau ceva asemănător? Nu! A împlini acest regulament înseamnă a pune în practică, a efectua, a executa, a respecta ordinele stabilite. Înseamnă a asculta exigențele regulamentului și dacă autorul acestui regulament este primul în a-l împlini, punându-l în practică, el nu-l va anula, ci îl va confirma, cu aceasta.

Să considerăm acum Legea morală a celor zece porunci. Să analizăm una câte una cerințele ei. Și, lăsând la o parte orice opinie preconcepută, să răspundem cu sinceritate la această întrebare: Ce semnifică a împlini Legea celor Zece Porunci? Pavel a demonstrat că atât iudeii cât și neamurile trebuie s-o împlinească

Legea și profeții

Mulți creștini cu numele needificați, disprețuiesc Scripturile Vechiului Testament. Ei cred că învățăturile lui nu mai valorează pentru ei. Gândesc că termenul „Vechiul Testament” se referă la Scripturile profeților și deci, dacă vechiul legământ este desființat (Ev. 8:13) găsesc că Scriptura de la Geneza la Maleahi este cea care este anulată. Nu înțeleg că „legământ” (sau „testament”) și „Scriptură” sunt două lucruri complet diferite.

„Legământ” este alianță sau pact sau chiar un acord pe care Dumnezeu l-a făcut cu Israel la Muntele Sinai, acord prin care Dumnezeu S-a angajat să facă din fiii lui Avraam propriul Său popor, cu condiția ca acesta să asculte de glasul Său (Ier. 11:1-4). „Scripturile” sunt scrierile profeților care au trăit sub vechiul legământ.

Prescripții ceremoniale

În aceste „Scripturi” găsim porunci de natură ceremonială, ce indică spre Hristos și care completează legea ispășirii simbolice a păcatului (Lev. 4:3-4; Ev. 10:1). Această lege a fost împlinită antitipic (în substanță) de Hristos, ceea ce a determinat abrogarea ei. Dar aceasta nu a implicat desființarea concomitent a Legii morale a celor zece porunci, nici a ansamblului de prescripții morale ce detaliază cele zece porunci.

Prescripții morale

„Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10:35) a spus Isus. Și ce nu este anulat rămâne în vigoare. De aceea avem datoria de a „nu trece peste ce este scris” (1 Cor. 4:6).

Hristos și Sabatul

Mulți creștini au o părere greșită cu privire la atitudinea lui Hristos față de Sabat. Ei cred că El viola în realitate porunca a patra din Legea lui Dumnezeu. Nu sunt, totuși, capabili de a arăta cel puțin un act de violare, nici nu pot să facă mențiunea cel puțin a unui pasaj conform căruia Isus ar fi spus că nu este necesar a păzi Sabatul.

Din invidie, cărturarii și fariseii fățarnici doreau să omoare pe Dătătorul vieții, dar nu puteau să găsească în El oarecare motiv de a-L acuza în fața sinedriului și să-L declare vrednic de moarte. I-au pus capcana pentru ca, dacă ar fi posibil, să-L prindă în vreun cuvânt compromițător, care ar fi meritat condamnare (Ioan 8:4-6; Marcu 12:14-15), dar nu puteau găsi niciun motiv. Ce să facă, deci? Au examinat conduita Lui în legătură cu Sabatul – Impecabil! Să fi fost Isus doar o singură dată călcător al Sabatului, imediat ar fi fost acuzat și condamnat la moarte. L-ar fi dus la Pilat, zicând: „Noi avem o lege și după legea noastră trebuie să moară.”

Dar situația era că Hristos respecta Sabatul în deplină conformitate cu preceptul prin care iudeii n-au găsit niciodată în El vreun motiv de a-L acuza de lipsă de respect. Au pus la cale deci un pretext. Dacă Isus ar vindeca în Sabat, ar fi pentru aceasta acuzat în fața sinedriului, de violare a poruncii. Și „cărturarii și fariseii pânneau pe Isus să vadă dacă îl va vindeca în ziua Sabatului, *ca să aibă de ce să-L învinuiască*” (Luca 6:7).

Faptul că iudeii acționau în mod viclean cu Isus în ceea ce privește conduita Sa ireproșabilă în legătură cu porunca Sabatului doar „ca să aibă de ce să-L învinuiască”, chiar și fără niciun

S-a pierdut Sabatul original de la Creațiune?

Mulți gândesc că în timpul de aproape șase mii de ani trecuți de la creațiune s-a pierdut calculul timpului, neștiindu-se sigur care este ziua de odihnă originală și că schimbarea calendarului de către Iuliu Cezar (45 î.Hr) și de către Grigore al XIII-lea (1582 d.Hr.) face încă mai dificilă problema. Dar, examinându-se această problemă mai de aproape, se vede că nu există fundament pentru această argumentare.

Chiar dacă poporul Israel, în timpul robiei eiptene, ar fi pierdut cunoștința despre Sabatul Domnului, acesta le-a fost descoperit imediat ce Iehova i-a scos din Egipt (Exod 16). A fost păstrat de israeliți de aici înainte și de repetate ori, Dumnezeu le-a trimis profeți, atât înainte de captivitatea babilonică, cât și după, ca să-i mustre pentru călcarea poruncilor, inclusiv cea a Sabatului (Jer. 17:21-27; Neemia 13:15-22). Poporul Israel trebuia deci să știe foarte bine care era Sabatul Domnului, pentru a cărui violare au fost de multe ori avertizați.

În zilele lui Hristos Sabatul era perfect cunoscut, pentru că aceea zi pe care iudeii o păzeau atunci, Isus a menținut-o ca proprietate a Sa, zicând: „Fiul Omului este Domn și al Sabatului”. Și Luca, vorbind de femeile care pregăteau miresme pentru a merge ca să ungă pe Domnul lor, duminică devreme, spune că „în ziua Sabatului s-au odihnit după Lege” (Luca 23:56). Trebuia, evident să fie știut care zi din săptămână era Sabatul.

Ziua de odihnă originală, păstrată de creștini la început, a fost încetul cu încetul înlocuită prin sfințirea primei zile a săptămânii.

Domnul nu a poruncit sfințirea duminicii înainte de crucificarea Sa

Este destul de straniu că creștinii, aproape în general, citează pasajele care menționează prima zi a săptămânii (Ioan 20:19; 1 Cor. 16:2; Fapte 20:7), ca dovadă că trebuie sfințită această zi, în timp ce textele referitoare nu spun nimic cu privire la presupusul caracter sfânt al acesteia. Aceste versete nu sugerează că Hristos ar fi binecuvântat-o sau sfințit-o; de asemenea nu lasă să se înțeleagă că Maestul Divin ar fi interzis orice lucrare, duminica, sau că ar pretinde să o facă să ia locul Sabatului Domnului.

Următoarele considerații ne conduc la concluzia inevitabilă că Isus n-a făcut nicio schimbare în acest sens, nici n-a avut măcar cea mai mică intenția de a o face.

Înainte de moartea Sa pe cruce, Hristos n-a dat nicio instrucțiune apostolilor în sensul de a sfinți duminica. Aceasta poate fi clar dovedită prin următoarele:

Noul Testament a fost confirmat prin *moartea* lui Isus Hristos, fiindcă „acolo unde este un testament, trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament nu capătă putere decât după *moarte*. N-are nicio putere câtă vreme trăiește cel ce l-a făcut (Ev. 9:16-17). Așa cum „întâiul legământ n-a fost sfințit fără sânge” (Ev. 9:18), al doilea de asemenea nu trebuia să fie (Mat. 26:28). Noul Testament a intrat, deci, în vigoare îndată ce Divinul Executor Testamentar a rostit solemnele cuvinte „S-a isprăvit” (Ioan 19:30).

Înainte de confirmarea Vechiului Legământ, Moise a relatat poporului toate cuvintele Domnului și legământul a fost făcut

Învierea ca pretext pentru sfințirea duminicii

Cei ce păzesc duminica, o fac în onoarea învierii Domnului. **C**I-am întrebat: -,„Cine v-a cerut aceasta? Dacă Hristos a poruncit vreodată sfințirea zilei în care a înviat din morți, arătați-ne unde se găsește în Sfintele Scripturi această poruncă.

Serbau ucenicii învierea Domnului când El a venit la ei (Ioan 20:19)? Nu! Pentru că nu credeau că Isus înviase. Chiar după ce Maria a anunțat de eveniment „nu credeau” (Marcu 16:11). De asemenea n-au crezut relatarea celor ce L-au văzut în drum spre Emaus” (Marcu 16:12,13). Și când Mântuitorul a apărut în fața celor unsprezece „plini de frică și de spaimă ei credeau că văd un duh” (Luca 24:37) și Domnul nostru „i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimilor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat” (Marcu 16:14). Este deci evident că ucenicii nu comemorau învierea Maestrului, de vreme ce nu credeau că înviase.

Ca semn al învierii Sale, Hristos nu ne-a lăsat duminica, ci botezul. „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă”. (Rom. 6:3-4).

Metoda divină de a socoti ziua

Ordinea zilei stabilită de Dumnezeu este „din seara... până în seara următoare” (Lev. 23:32).

Apusul soarelui marchează sfârșitul unei zile și începutul alteia. Această formă divină de a socoti ziua de la o seară la alta, datează de la creațiune, când Dumnezeu a făcut „o seară și apoi ... o dimineață; aceasta a fost ziua întâi” (Gen. 1:5).

În Marcu 16:1-2 citim: „*După ce a trecut ziua Sabatului*, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și Salome, au cumpărat miresme, ca să se ducă să unghă trupul lui Isus. În ziua dintâi a săptămânii s-au dus la mormânt dis de dimineață, pe când răsărea soarele”.

Acele femei doreau să meargă la mormânt duminica „dis de dimineață, pe când răsărea soarele”, pentru a unge pe Mântuitorul; și pentru aceasta trebuiau să pregătească miresme dinainte. Totuși nu puteau să cumpere în timpul Sabatului, nu numai că nu le vindea nimeni în această zi, ci în principal pentru că nu îndrăzneau să violeze Sabatul, în care, conform obiceiului lor „s-au odihnit după Lege” (Luca 23:56). Prin urmare au așteptat până la apusul soarelui, moment în care s-a terminat Sabatul și a început ziua următoare. Așa că „după ce a trecut ziua Sabatului” „au cumpărat miresme”. Este evident că Sabatul nu putea să treacă la miezul nopții, fiindcă la această oră acele femei n-ar fi găsit comerțul deschis. Vezi de asemenea și alte exemple în Marcu 1:32; Luca 23:54; Ioan 19:31.

Schimbarea Sabatului în duminică

Am luat în considerare versetele din Noul Testament care menționează prima zi din săptămână și am ajuns la concluzia inevitabilă că acestea nu numai că nu dovedesc în niciun fel că în timpurile apostolice creștinii nu păstrau duminica, ci chiar exclud această ipoteză. Am examinat, de asemenea, versetele care vorbesc despre Sabat și am văzut că niciunul dintre ele nu dovedește că acesta ar fi fost desființat; din contră, ele dovedesc direct sau indirect, continua lui valabilitate în dispensațiunea creștină. Am luat de asemenea în considerare versetele ce menționează Legea morală a celor zece porunci și am văzut că ea rămâne în vigoare, ceea ce este o dovadă că Sabatul (porunca a patra) este valabilă.

Constatăm deci, că la începutul erei creștine, credincioșii, atât iudei cât și neamuri, urmau riturile iudaice. Păzeau Sabatul, sărbătorile și se tăiau împrejur și aveau reguli împotriva celor „necircumciși”.

La mai puțin de 120 de ani după plecarea lui Isus au început îndepărtarea de practicile iudeilor în biserica creștină. Și erau dispute.

În privința Sabatului totuși nu exista nicio controversă, pentru că toți îl păzeau. Pavel și ceilalți apostoli nu căutau să elibereze de obligația de a-l păzi pe cei dintre neamuri, pentru că nu-l confundau cu orânduielele care s-au terminat la cruce. Acei dintre neamuri, care nu mai aveau nevoie de tăiere împrejur, trebuiau totuși să păzească Sabatul. Apostolii, în scrisoarea trimisă lor, avertizându-i contra practicilor păgâne, au considerat necesar să le scrie mai mult, pentru că ei se reuneau în fiecare Sabat în sinagogă și auzeau scrierile lui Moise care le dădeau și celelalte

CUPRINS

Prefață	3
Legea lui Dumnezeu	5
Caracterul lui Dumnezeu este exprimat clar în Lege	7
Legea lui Dumnezeu există de la început	11
Legea lui Dumnezeu se găsește în templul ceresc.....	18
Cele două legi.....	21
Hristos și Legea.....	34
Ce se înțelege prin „a împlini o lege morală”?.....	49
Legea, păcatul și harul	51
În literă și în spirit	64
Norma de judecată	66
Vechiul și Noul Legământ	67
Lucrarea de condamnare și lucrarea de îndreptățire.....	74
Inconsistența argumentelor folosite de obicei contra Legii	78
Legea și profeții.....	83
Examinarea și combaterea unor obiecții contra Legii...	87
Sabatul	89
Sabatul a fost instituit la începutul lumii.....	90
Sabatul este marea zi comemorativă a lui Dumnezeu...	92
Hristos și Sabatul.....	94
„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie ... în Sabat”	102
Respectarea Sabatului de către ucenici sub Noul Legământ	104

Serbarea Sabatului valabilă și în dispensațiunea creștină.....	108
Respectarea Sabatului de către neamuri în dispensațiunea creștină.....	111
Planul de mântuire nu afectează decât favorabil Sabatul.....	113
S-a pierdut Sabatul original de la Creațiune?	116
Cercetarea și respingerea unor obiecții contra Sabatului, bazate pe versete greșit interpretate...	118
Dovezi sigure ale păstrării Sabatului în timpurile apostolice.....	123
Duminica	127
Domnul nu a poruncit sfințirea duminicii înainte de crucificarea Sa.....	129
Isus n-a introdus duminica după moartea Sa.....	130
Învierea ca pretext pentru sfințirea duminicii.....	132
Incoerența argumentelor în favoarea sfințirii duminicii, a celor ce păzesc duminica	133
Metoda divină de a socoti ziua	136
Reuniunea din seara zilei învierii.....	138
Revărsarea Spiritului Sfânt în Ziua de Rusalii	141
Colectele din prima zi a săptămânii.....	143
Reuniunea din Troa	145
„În ziua Domnului ... în Duhul”	149
Incoerența sărbătoririi învierii	152
Schimbarea Sabatului în duminică	153
Restaurarea Sabatului	169